

У овим данима спортског славља, сви ми Бањалучани уживамо у успјеху наших фудбалера, кошаркаша, рукометашица, атлетичарки. Са прољећем су дошли и тријумфи наших клубова, те смо опет показали да смо град спорта, без обзира на све тешкоће и подметања.

Ипак, прије неколико дана сјетио сам се једног догађаја од прије пар година који ми се урезао у памћење.

Враћао сам се кући после утакмице на Градском стадиону. Борац је у то вријеме
"таворио" у Првој лиги Репу
блике
С
рпске

. Игра је била за много ниже рангове, посјета на стадиону катастрофална, тренер недостојан помена, а играчи још гори. Уопште, тих дана заинтересованост за Борац у Бањалуци била је веома мала, практично је само неколико стотина фанатика, мазохиста или како већ да назовем ту групу људи

,
посјећивала трибине Градског. Привела се тог поподнева утакмица крају, Борац је тешком муком савладао противника "европског реномеа", а већина гледалаца је једва дочекала крај мучења и вјероватно напустила стадион још једном се питајући: "

Д
а ли је ово фудбал?!"

Ишао сам и ја тако кући, не размишљајући превише о поменутој утакмици јер би и при

самој помисли

глава почела да ме боли

. Негдје на пола пута срећем другара којег нисам видио дуго времена. Иде уобичајен поздрав, загрљај, један другог питамо за здравље, породицу, питамо се да ли живимо и даље у истом граду јер се ријетко виђамо, кудимо један другог. Прича се развија, сјећамо се старих пријатеља, дружења, свих позитивних ствари, и у једном тренутку долази до кључне реченице због које сам и упамтио тај сусрет: "Је

л'

још идеш на оне утакмице?!"

Како је та реченица одјекнула тог тренутка у мојој глави... Осјећао сам како ми се читава сезона врти пред очима, свака утакмица, лоше игре, суморни чланци у новинама, тужбе, стална стрепња за судбину клуба, стадиона, помињање гашења, почињања од почетка... Све ми се окренуло, ја сам и даље гледао мог другара и по први пут у животу мислио сам рећи да више не идем на утакмице, да нисам дио тога, као да то никад није ни било дио мога живота

...

Ипак, тог тренутка почео је други филм да се врти пред мојим очима, слике славља, пуног стадиона, црвено-плаве Бањалуке, слике славне историје и времена кад нисам ни био на овом свијету или сам био веома мали, али сам о њему све знао, сваки дан бих о тој историји сазнао нешто више, читао исјечке из новина, гледао видео клипове на интернету, читао извјештаје

...

вријеме великог Борца! Због тога једноставно нисам могао рећи неистину, да више нисам дио тога, да не пратим нашег Борца јер је он пред бродоломом.

Другар је наставио, прескочио на другу тему, не схватајући какву је буру у мојој глави изазвало његово претходно питање. Наставили само причати о свакодневним стварима, а мени се тај дан урезао у сјећање. Сваког дана од тада надао сам се да ће се ствари ијенити, да ће опет доћи боље вријеме јер

послије невремена дође сунце а тако је на срећу било и са нашим клубом. На свима нама је да се потрудимо да то сунце што дуже и јаче сија над Бањалуком и Борцем!

Сваки дан Борац!

(аутор: срцеБорца)